

TYRAS ÄVENTYR

eller
Hur man skaffar sig ett husdjur

Jonny Carlsson

Copyright 2014
Jonny Carlsson

Hitta fler sagor på:
www.smasagor.se

Version: 3

KAPITEL 1

-Tänk om jag också hade ett eget husdjur!

T

änk om jag också hade ett eget husdjur, muttrar Tyra argt och sparkar med foten i gruset. Hon är lite avundsjuk.

Hennes klasskompis, Lotta, har just visat upp en filmsnutt på sin "urgulliga" hundvalp som hon fått i födelsedagspresent. Ni vet, en sån där söt hund med mjuk päls och sorgsna ögon.

Tyra gillar i och för sig inte gulliga djur, inte så mycket i alla fall.

Hon gillar mer krokodiler och tigrar, men de är ganska svåra att ha som husdjur, och man får dem aldrig, aldrig, ALDRIG i födelsedagspresent.

Tyra får aldrig någonting kul när hon fyller år. Förra året fick hon en uppstoppad padda, året före det en maläten voodoodoocka med bara ett öga och året dessförinnan en massa rostade skalbaggar (att äta förstås, vad trodde ni?).

Som ni kanske förstår är Tyras familj inte riktigt som alla andra, men vem vill vara som alla andra?

KAPITEL 2

-Doktor Frankenstein är faktiskt min farbror

Du får väl göra som alla andra, suckar Valle. Han har nästan fått skavsår i öronen av Tyras husdjurstjat. De sitter i Tyras rum och hon går argt fram och tillbaka.

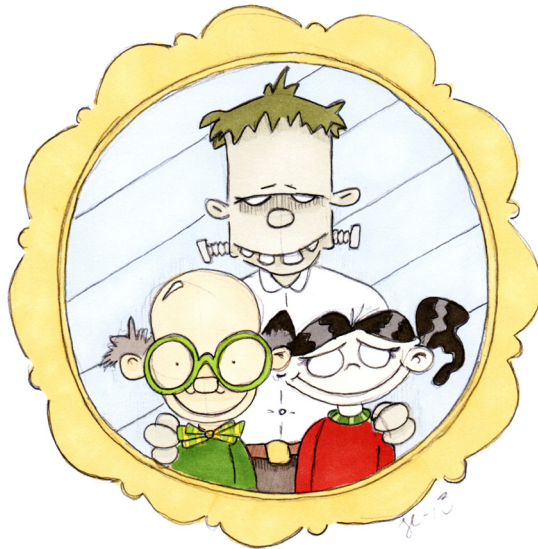
-Antingen sparar du ihop pengar och köper ett husdjur eller också tjatar du på dina föräldrar tills de inte orkar mer och ger dig ett, förstätter han uppgivet

Går inte det så får du väl skapa ditt egna mons..., jag menar husdjur, skrattar Valle,..precis som Frankenstein.

-Doktor Frankenstein är faktiskt min farbor, svarar Tyra surt, och han skapade faktiskt ett monster, inte ett husdjur.

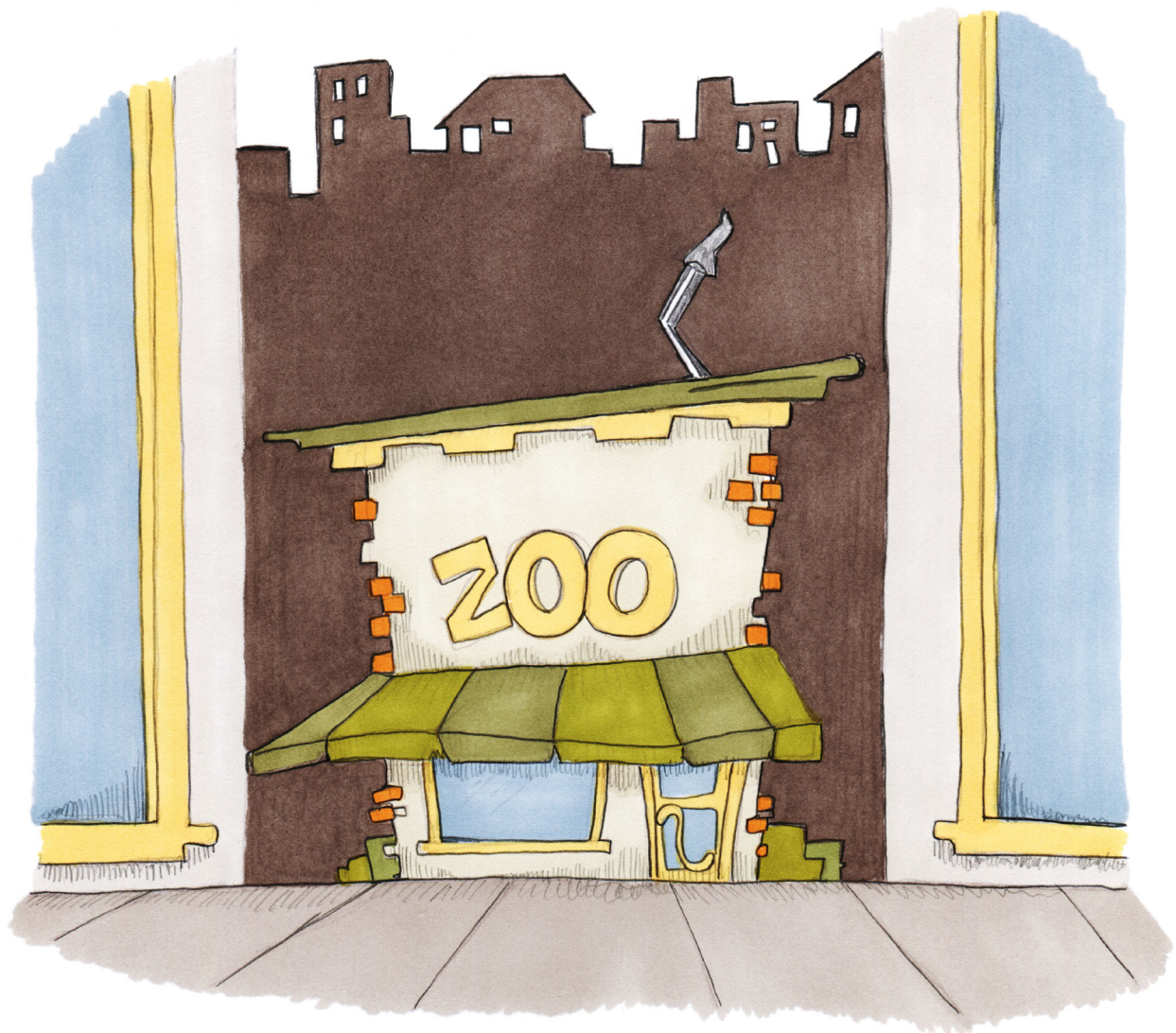
Valle gapar av förvåning, han vet inte riktigt vad han ska tro. Visst har Tyra lite konstiga släktingar, men ändå.....

-Hur som helst, fortsätter Tyra, att tjata på mina föräldrar tar för långt tid. Jag får helt enkelt länsa spargrisen.

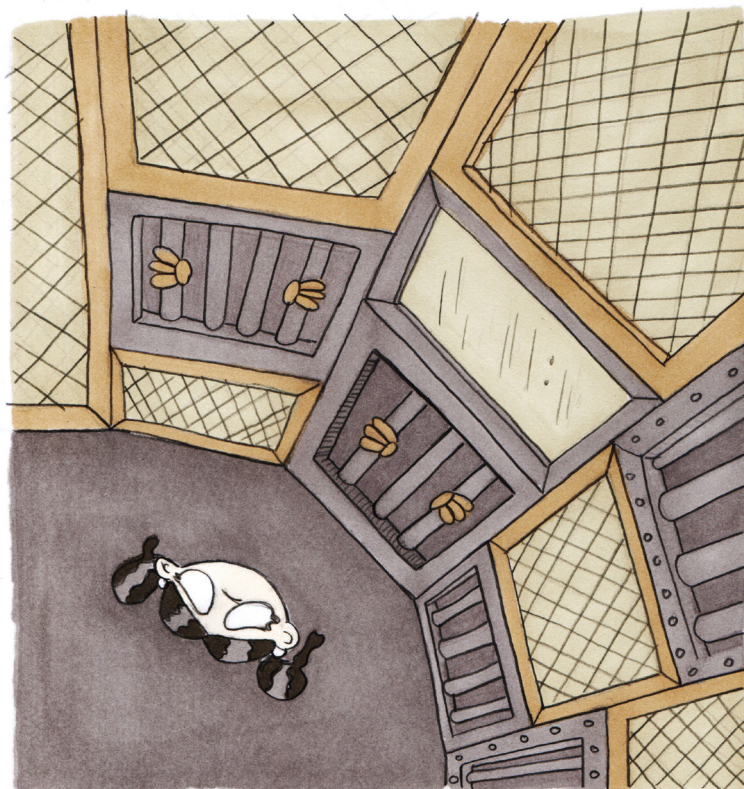

T

jugofem kronor, suckar Tyra när hon och Valle traskar iväg mot djuraffären. Tjugofem kronor var allt som fanns i spargrisen och man får ingen krokodil för tjugofem kronor, det vet Tyra. Man kanske inte får något djur alls, tänker hon besviket.

Småköping har bara en liten djuraffär, inklämd mellan mataffären och Julles sportaffär. Tyra har aldrig varit in i djuraffären tidigare. Hon tror att hon ska gilla den, men det gör hon inte. Det är trångt, varmt och fuktigt. Överallt står det burar och genomskinliga plastbyttor staplade på varandra, från golv till tak. Det är så trångt att Tyra och Valle måste klämma sig mellan två burar för att ens ta sig in i affären.

Valle viskar till Tyra:

-Så tyst det är. Jag trodde att det skulle värsta livet i en djuraffär. Valle har rätt, alla djur sitter alldeles blickstilla och ser nästa lite rädda ut. Det är rätt så kusligt. Plötsligt rasslar det till i en bur, det är en fågel som försiktigt klöser upp några frön från en burk. Rasslet avbryts tvärt av en jätteskräll. Det är ägaren till affären som slår hårt med en pinne på fågelburen. Fågeln hoppar skrämt till och försöker gömma sig bakom en fröskål, den skakar av rädsla. Nu förstår Tyra varför det är så tyst i affären och hon kokar av ilska.

-Vad håller du på med? Är du inte riktigt klok? Du kan väl inte skrämma djuren sådär, skriker hon och travar fram mot disken med bestämda steg.

-Skit i det du, unge! Vad vill du? gormar den tjocka gubben bakom disken. Han ser inte speciellt snäll ut, med sitt kortsnaggade hår och stora ölmage.

-Jag vill köpa ett husdjur, säger Tyra lite mer försiktigt och lägger upp pengarna på disken.

-25 pänn!?! gapskrattar gubben elakt. Det här är det billigaste vi har, säger han och slänger upp en liten plastlåda på disken. Ur den fiskar han upp en yttepytte liten snigel.

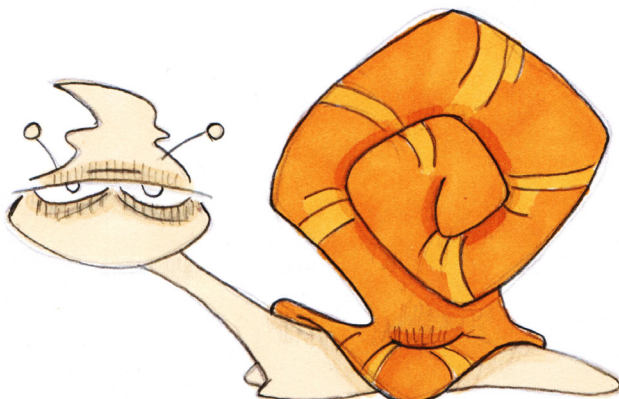
-Den kostar 40 spänn, inte ett öre mindre, fryser han.

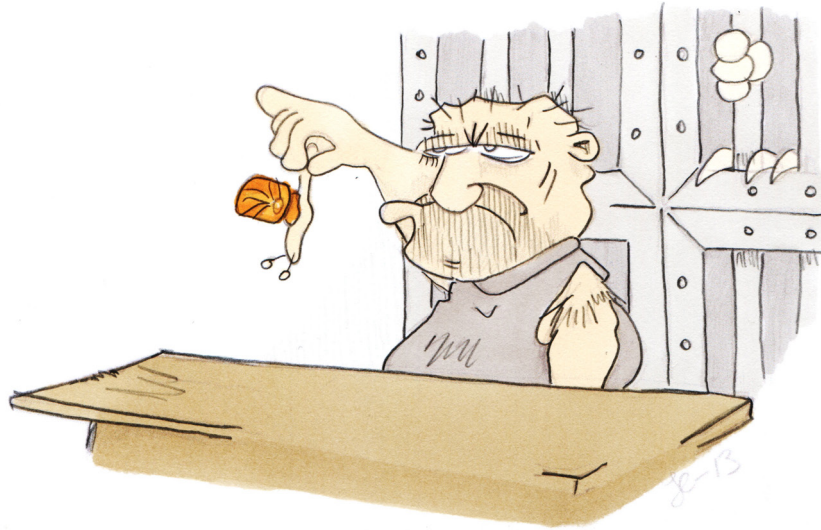
Tyra stirrar på snigeln, det är verkligen inte en krokodil. Den kryper långsamt fram över disken och lämnar ett slemmigt spår efter sig.

-Kan jag få den för 25 kr och ett begagnat tuggummi?, frågar hon förläget.

Gubben skrattar så att magen skumpar och ögonen tåras, fast det är inget snäll skatt:

-Det var det dummaste jag hört i hela mitt liv, tjuvar han och tar sig för magen. Under tiden gör snigeln allt för att komma undan. Ett slemmigt spår ringlar sig ner för disken, ut på golvet och mot dörren.

Tyra förstår att hon aldrig kommer att kunna köpa ett husdjur här. Hon drar med sig Valle mot ytterdörren. Precis när hon passerar den högsta stapeln med burar händer någonting konstigt.

Tyra halkar till på något slemmigt på golvet och ramlar rakt in bland burar och plastbyttor. Ett öronbedövande brak mullrar genom butiken. En lavin av burar, burkar och byttor forsar fram som en flodvåg och sveper med sig Tyra och Valle genom butiken och ut på gatan.

Alla djuren är befriade och gör allt för att tränga sig ut genom ytterdörren och rymma ut i det fria. På två sekunder är hela butiken tom, sånär som på gubben bakom disken. Han skrattar inte längre, han stirrar bara förvånat på röran runtomkring honom.

Tyra och Valle stannar inte för att kolla vad han tar sig till, de springer allt vad de orkar.

KAPITEL 3

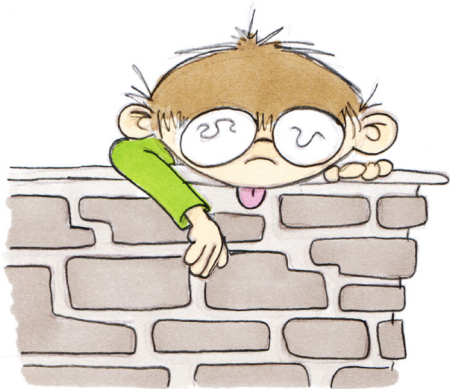
“Operation övertala mamma och pappa”

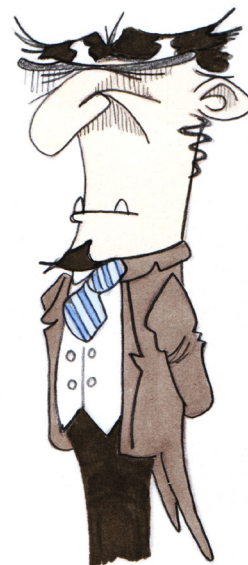
Wa, ha, ha, såg du minnen på gubben, skrattar Valle med andan i halsen medan han sätter sig ner utanför Tyras hus.

-Rätt åt honom, skrattar Tyra, men något husdjur har vi inte, så vi får köra på planB istället.

-Plan B? frågar Valle.

-Japp, dags för operation ”Övertala mamma och pappa”.

Tyras föräldrar är som de flesta föräldrar (med eller utan huggtänder) det vill säga inte speciellt lätta att övertala. Tyra är rätt så tjurig hon också och efter många diskussioner, tjat och gnäll säger Pappa äntligen:

-Ok, du kan få ett husdjur, men då måste du först visa att du kan ta ansvar här hemma. Du kan börja med att hjälpa Igor att klippa gräsmattan.

Tyra jublar och springer ut till skjulet på gården.

-Klippa gräset, det måste vara hur lätt som helst, skrattar hon för sig själv.

Igor (den förskräcklige) är inte lika glad. Han är familjens buttre och arge trädgårdsmästare och han gillar inte att Tyra ska sköta om hans gräsmatta.

-Jag håller ögonen på dig, muttrar han argt och rynkar sina buskiga ögonbryn så att ögonen inte syns. Du måste vara försiktig med gamla Betta, gormar han medan han drar ut gräsklipparen från skjulet. Den liknar nästan ett monster och är lite läskig, tycker både Tyra och Valle.

-Du startar den så här, säger Igor och drar i ett snöre. Klipparen startar med ett öronbedövande vrål, allt skakar och slammrar. Tyra hör knappt Igors instruktioner. Det finns spakar och handtag överallt och Tyra förstår inte riktigt vad hon ska göra. Till slut lyckas Igor göra sig förstådd och Tyra drar i en spak för att gräsklipparen ska gå framåt. Den hoppar till och börjar långsamt rulla framåt.

Till en början är Tyra lite rädd, men bara lite. Gräsklipparen skakar så mycket att Tyras tänder skallrar och händerna nästan domnar bort. Men efter en stund har hon vant sig. -Den går ju så sakta, tänker hon. I den här takten blir jag ju aldrig klar så hon drar hårt i spaken som gör att gräsklipparen går framåt.

Först händer inte så mycket, mer än att Igor blir vit i ansiktet och viftar och skriker allt vad han orkar. Tyra hör inte över motorvrålet. Plötsligt tar gräsklipparen ett jätteskutt, motorn vrålar ännu mer och Tyra hinner inte med. Gräsklipparen flyger fram, kors och tvärs över gården, med Tyra hängandes bakom styret. Buskar och träd, allt som kommer i deras väg mejas ner. Gräs och löv sprutar åt alla håll. Valle och Igor kastar sig i skydd bakom några stenar.

-Får jag inte stopp på det här åbäket snart så slits jag i två bitar, tänker Tyra. Så får hon en ide. Precis när hon passerar stenfontänen som står mitt i trädgården kastar hon sig allt vad hon kan åt sidan. Gräsklipparen kränger till och kraschar med ett fruktansvärt brak rak in i stenringen runt fontänen.

Vatten och stenbitar flyger åt alla håll och när dammet äntligen har lagt sig hör Tyra hur Igor skriker och gormar. Snabbt som en vessla rycker hon tag i Valles hand och springer in i huset. Undan från Igors svordomar och ilska spottande. Tänk att det skulle vara så svårt att klippa gräset.

Gräsklippning är inte min grej, konstaterar Tyra när de pustar ut i säkerhet i hallen.

-Mamma och Pappa måste ge mig en andra chans. Det måste finnas ett annat sätt att visa att jag kan hjälpa till här hemma. Och det gör det.

-Ni kan diska, utropar Pappa glatt och föser in dem i korridoren till köket.

-Åh nej, stönar Tyra.

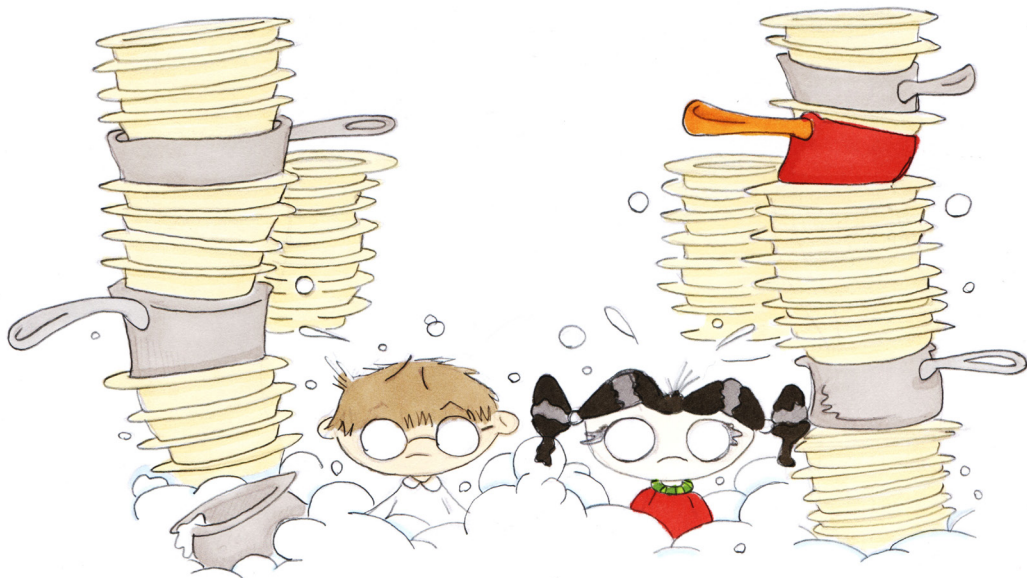
-Det låter ju enkelt, tycker Valle förvånat.

-Du förstår inte, suckar Tyra. Mamma och Pappa hade fest igår....., säger hon och trycker upp dörren till köket.

Valle bara gapar. Han har aldrig sett så mycket disk någon gång. Travar med smutsiga tallrikar står staplade på alla bänkar och bord. Skitiga kastruller, glas och bestick ligger utspridda på diskbänken och golvet.

-Ja, ja det är väl bara att sätta igång, säger han och kavlar upp ärmarna.

De fyller på vatten och diskmedel och sätter igång. Tallrik efter tallrik skrubbas och tvättas.....

.....efter en timme ser dishögen ut så här.....

.....efter två timmar ser dishögen ut så här.....

och efter tre timmar så här....

-DET TAR ALDRIG SLUT!, skriker Tyra förtvivlat efter fyra timmar. Högen med all disk är lite mindre, men bara lite.

-Nu får vi ta i med hårdhandskarna, väser hon argt och skruvar på vattenkranarna för fullt. Vattnet forsar ut på diskbänken och ner på golvet. Sedan greppar hon diskmedlet och klämmer till allt vad hon orkar. Snabbt fylls diskbänken och golvet med en mur av bubblig skum.

-Sådär, nu behöver vi bara spola av allt, nickar Tyra nöjt och vänder sig om för att stänga av kranarna. Det hon inte ser är att hon samtidigt knuffar till den högsta högen av tallrikar.

-Se upp, skriker Valle och knuffar undan Tyra precis som alla tallrikar tippar omkull och kraschar i golvet. Den första högen av tallrikar stöter till nästa hög som stöter till nästa och så vidare och innan Tyra vet ordet av står de i tallriksskärvor upp till knäna. Kraschandet är öronbedövande och inte en tallrik är hel.

Jag tror inte att du får något husdjur av din mamma och pappa, säger Valle sorgset när de vadat ut ur kaosen i köket och in i vardagsrummet.

-Jag har en ide, ropar Tyra och hoppar upp och ner. Vi städar vardagsrummet så ser de att jag kan hjälpa till utan att de behöver fråga.

Valle tror inte att det är en så bra ide men hjälper Tyra att ta fram sopkvastar, trasor och skurhinkar. Efter en timmes hårt slit, glänser vardagsrummet. Allt är dammtorkat och dammsuget, putsat och polerat. Valle och Tyra är riktigt nöjda, det här kan nog gå vägen.

Så upptäcker Tyra att de glömt att rengöra kristalkronan i taket.

-Så kan vi inte ha det, säger hon muntert och drar fram den stora stegen. Hon klättrar högst upp. Stegen är rätt så ranglig och vickar både hit och dit.

-Var försiktigt, manar Valle från golvet, när Tyra sträcker sig för att nå så långt som möjligt med dammvippan.

Plötsligt vickar stegen till och Tyra tappar balansen. Hon sträcker sig efter någonting att hålla i sig i och det närmaste är den stora kristalkronan som hon plötsligt hänger i. Fästet till kronan knakar och innan Tyra hinner reagera brakar hon och kronan i golvet. Som tur är gör hon inte illa sig, men alla kristaller i kronan är helt förstörda.

KAPITEL 4

-Du får heta Plutten

Det är tidigt på morgonen dagen efter det stora tallriks- och kristallkrone kraschandet. Valle är uppe tidigt och knackar på Tyras ytterdörr. Hon öppnar efter en stund

-Kom in, viskar hon och smyger iväg mot sitt rum. Det är tyst och lugnt i huset. Alla andra verkar sova. Tyras föräldrar hade naturligtvis blivit arga när de upptäckt kaoset i köket och vardagsrummet, men de var nog mest glada över att ingen gjort illa sig.

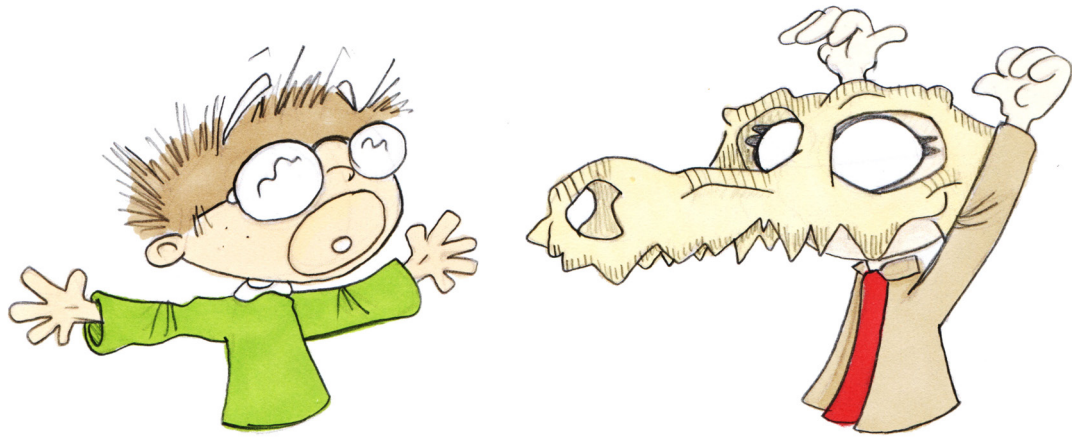
Något husdjur skulle hon inte få, det var ett som var säkert.

Tyra verkade inte vara ledsen för det.

-Jag har en plan, säger hon bestämt när de stängt in sig på hennes rum. Hon vecklar ut ett stort papper på sängen. "Operation: Fixa Husdjuret" står det högst upp.

-Nu har vi bara ett alternativ kvar. Vi får göra som fabror Frankenstein, skapa vårt eget mons....jag

menar husdjur.

-Men det är ju omöjligt, försöker Valle.

-Inte då, avbryter Tyra, så här gör vi, fortsätter hon och pekar och visar på pappret. Planen är enkel, först behöver de ett skelett.

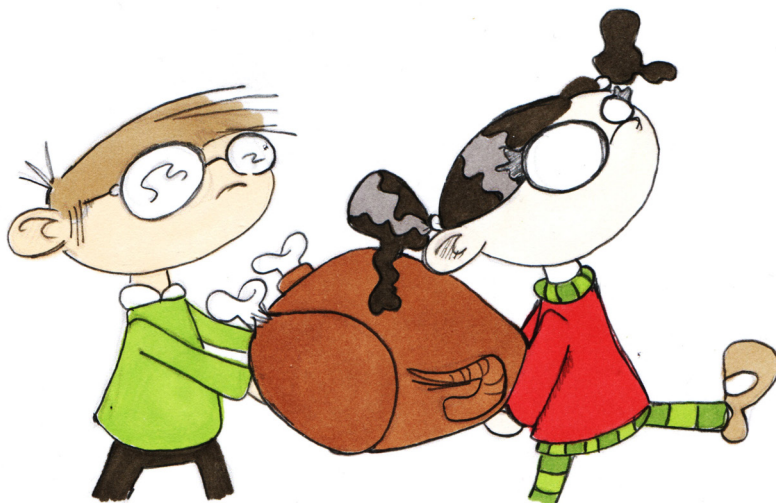
-Vart ska vi hitta det? frågar Valle skeptiskt.

-I pappas garderob såklart. Han har många skelett där, skrattar Tyra.

-Sen behöver vi skinn och kropp, säger hon. Vi får låna kockens middagskalkon.

Det visar sig vara enklare sagt än gjort. Kocken är inte så lätt att lura, men till slut lyckades de få in honom i skafferiet och låsa dörren. Med gemensamma krafter lyckades de sedan släpa iväg den stora kalkonen till Tyras rum.

Där står redan en stor kittel och bubblar sådär läskigt mycket. Kalkonen åker i med ett plask och landar på skelettet som redan ligger där. Det ryker och puttrar från kitteln och det luktar lite konstigt i hela rummet.

Tyra tar fram en liten flaska med en grön sörja i. Hon tycker att den ser lite giftig ut, även utan den stora lappen med en dödskalle på.

-Ett par av droppar av det här ska nog göra susen, viskar Tyra. Valle ser rädd ut och skakar på huvudet. Tyra hinner bara hålla i tre droppar innan hela rummet fylls av en tjock stinkande rök. Det spottar och fräser i grytan och innan någon av dem hinner reagera skakar hela rummet till av en kraftig smäll. Innehållet i kitteln flyger åt alla håll och det plaskar runt Valles fötter. Det tar en stund innan röken lagt sig och de kan se på förödelsen i rummet.

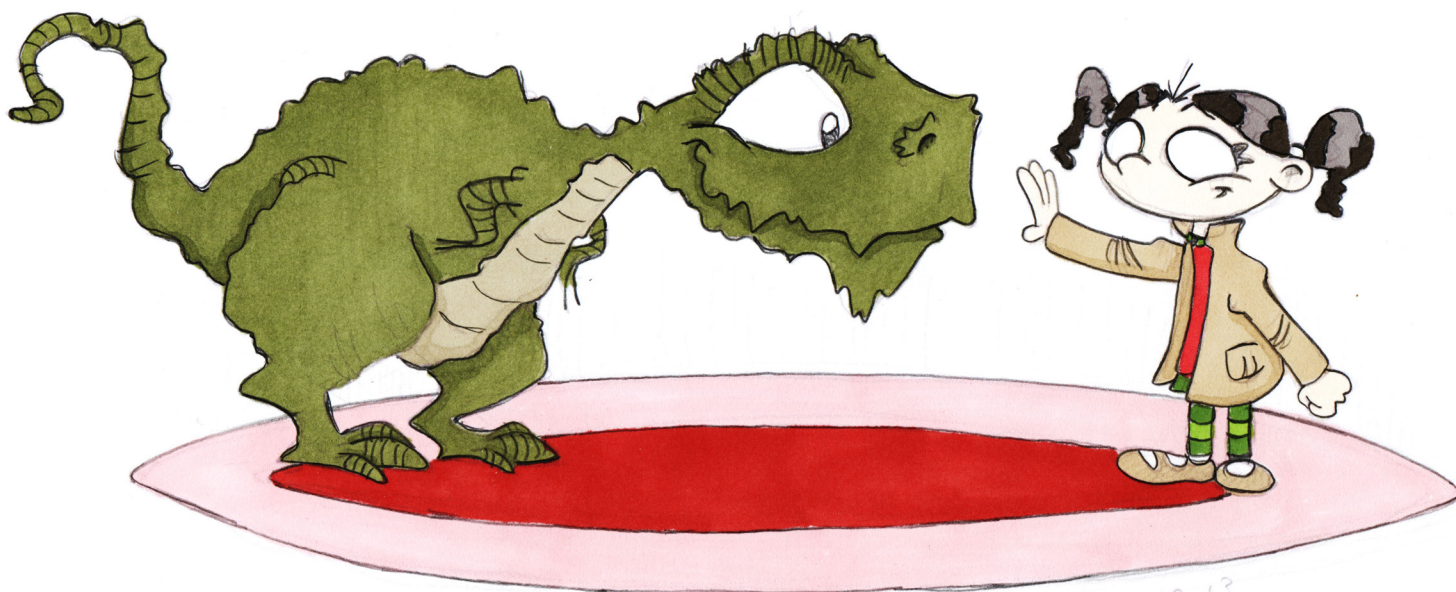
Varken Tyra eller Valle bryr sig om sörjan som rinner ner för deras ben och rakt ner i strumporna. De kan inte sluta stirra på varelsen som kravlar sig ut ur Tyras kittel.

Hennes husdjur påminner om en blandning av en drake, dinosaurie och kalkon. Den har gröna fjäll och en rysligt stor käft, med stora vassa tänder.

-Den skulle kunna äta upp min i en tugga, tänker Valle.

-Du får heta Plutten, säger Tyra mjukt. Plutten spinner som en katt och gnuggar huvudet mot Tyra.

-Han är nog inte så farlig i alla fall, tror jag tänker Valle för sig själv.

KAPITEL 5

-HAR DU ÅTIT UPP LOTTAS HUND?!?

Tror du att det här är en så bra ide?, frågar Valle medan de och Plutten promenerar mot stan.

-Absolut, Plutten måste ju träffa mina skolkompisar. Ingen skulle tro mig om jag bara berättade.

-Du har helt rätt, ingen skulle tro oss, tänker Valle för sig själv, men säger inget. Tyras kompisar leker i den lilla parken mitt i stan. Lotta har med sig sin nya hund och de andra klappar och gullar med den. De märker inte Tyra och de andra förrän de är framme. De flesta ser alldeles skräckslagna ut och kan inte röra en muskel. Lottas hund skäller och skäller och skäller.

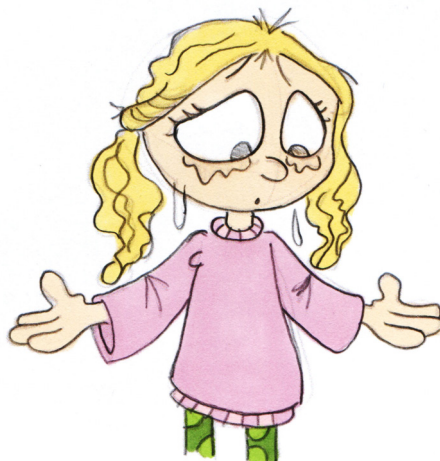
-Hej, säger Tyra, det här är Plutten. Plutten tittar lite blygt på alla uppspärade ögon och gapande munnar. Ingen vågar säga eller göra någonting, alla är paralyserade av skräck.

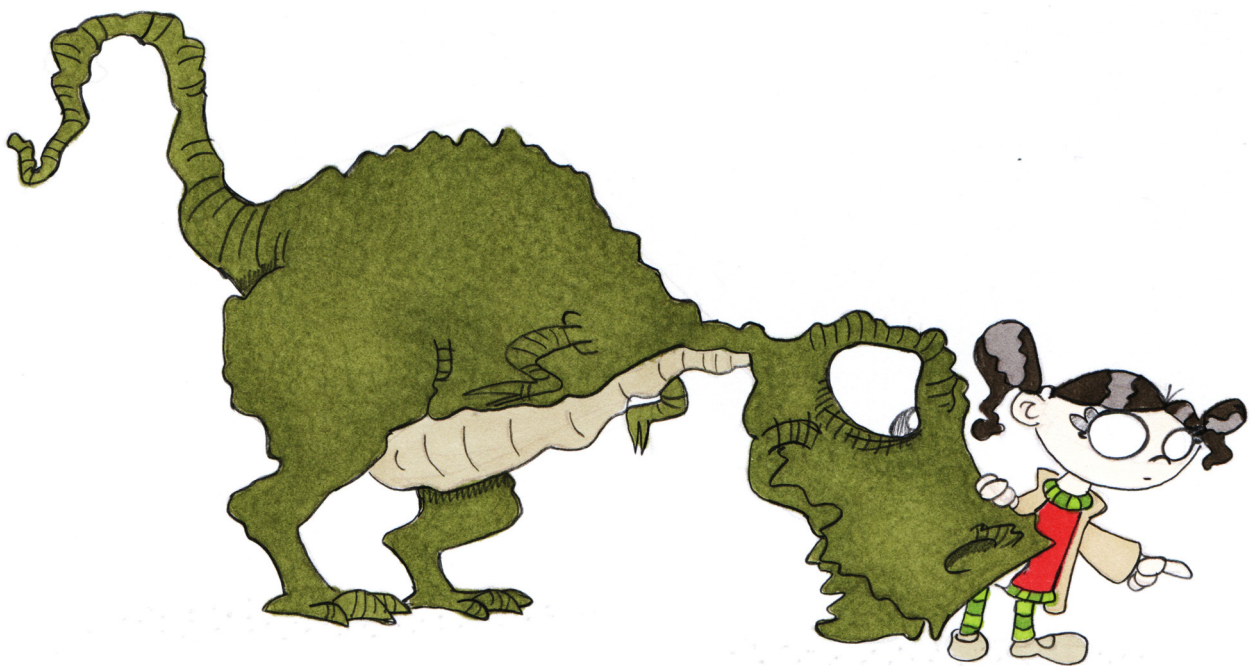

Lotta hund däremot är inte rädd utan skäller ilsket och hoppar runt Plutten. Det syns att Plutten blir lite irriterad på den lilla hunden som inte kan hålla tyst. Till slut får han nog och öppnar munnen.....

Och skäller han också. Fast det är inte så mycket ett skall utan ett avgrundsvrål som gör att alla studsar bakåt. Sedan blir det tyst, i en sekund sen bryter panken ut Alla springer runt och skriker. De försöker förtvivlat ta sig ut ur parken och på en sekund är Tyra och Valle ensamma.

Tyra blir ledsen, det var inte så här det skulle bli. Hon sätter sig på en bänk med Plutten i famnen. Han ryms inte riktigt utan lägger huvudet i hennes famn. Så sitter de länge, länge. Till slut hör de Lotta ropa. Hon skriker och letar under buskar och bakom träden. Hon verkar inte rädd

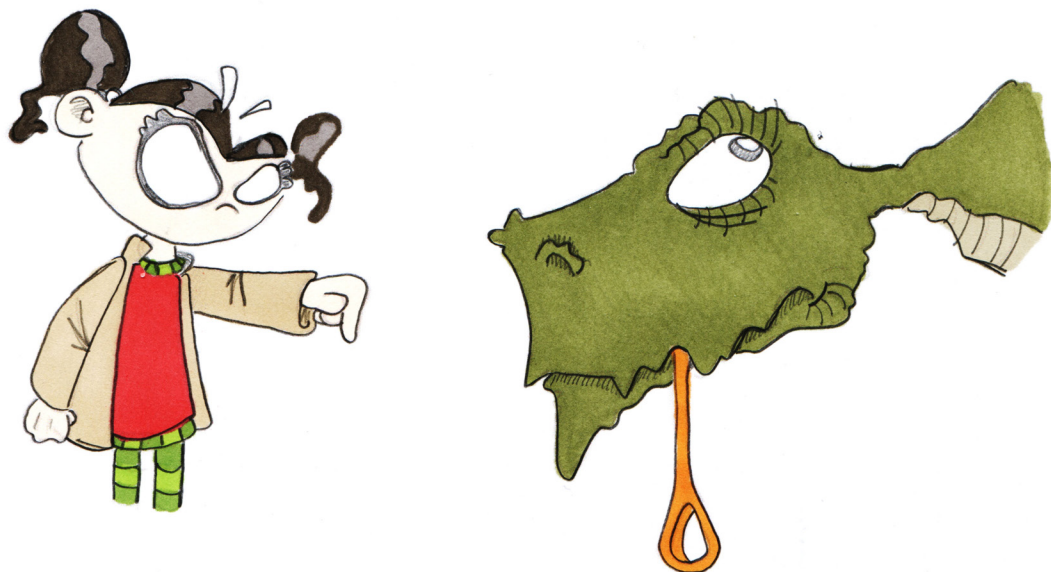
för Plutten längre, däremot verkar hon ledsen.

-Vad letar du efter? Frågar Tyra.

-Sune, är borta, snyftar Lotta. Sune är Lottas hund. Han slet sig när vi sprang härifrån och jag kan inte hitta honom. Lotta fortsätter att leta. Tyra ser hur ledsen och orolig Lotta är och förstår hur hon känner sig.

-Vi måste hjälpa Lotta, säger hon bestämt till Plutten som genast är med på noterna. Han sniffar runt på marken och letar efter spår. Efter en stund pekar han med huvudet mot några buskar.

-Har du hittat någonting, frågar Tyra? Plutten nickar och sätter iväg med jättekliv. Tyra försöker hinna efter, men efter några steg är Plutten långt före och till slut har Tyra tappat honom ur sikte.

Hon stannar och väntar. Det kraschar bland träd och buskar en lång stund, sedan hörs ett konstigt sörplande ljud och i nästa ögonblick står Plutten framför Tyra. Hon kan inte se Lottas hund någonsans.

-Hittade du något? Frågar hon nyfiket. Plutten nickar och då ser Tyra det röda hundkopplet som dinglar i Plutten mun.

-HAR DU ÄTIT UPP LOTTAS HUND? Skriker Tyra förtvivlat. Plutten himmlar med ögonen och skakar på huvudet.

-Var är han då, frågar Tyra? Plutten öppnar försiktigt munnen och spottar ut Lottas hund på marken. Han är oskadd, men täckt med dregel från topp till tå. Det rinner ner för pälsen och bildar en liten pöl på marken. Tyra tar försiktigt Sunes koppel i handen och försöker undvika att bli nedreglad hon också.

Lotta blir jätteglad och kramar sin hund hårt och länge.

-Tack så mycket, säger hon lyckligt.

-Tacka inte mig, tacka Plutten. Det var han som hittade Sune.

Lotta klappar försiktigt Plutten på nosen.

-Han verkar inte så farlig på nära håll, säger hon och ler. Plutten ser nästan lite generad ut.

-Usch vad du är blöt Sune, säger Lotta sen och håller upp Sune på raka armar. Var har du varit?

